

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 31/10/2024.

*****

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 71

Người xưa dạy chúng ta: *“Tu hành cần gấp rút như cứu lửa cháy trên đầu”*. Chúng ta cần tinh tấn tu hành giống như đang có lửa cháy ở trên đầu. Chúng ta chệnh mảng một vài ngày thì công phu nhiều năm của chúng ta sẽ mất. Nhiều người tu hành, niệm Phật nhiều năm nhưng tâm vẫn tán loạn, hôn trầm. Hôm qua, tôi bị trễ giờ lạy Phật vào buổi sáng, khi tôi thức dậy, trời lạnh nên tôi muốn nằm thêm, đợi đến khi điện thoại reo nhưng tối hôm qua, tôi quên sạc điện thoại nên điện thoại hết pin. Cơ thể của tôi thức vì nó đã biết đó không còn là giờ ngủ nhưng tôi cố vẫn nằm. Chúng ta phải hết sức cẩn trọng đối với tập khí, phiền não, chúng ta chệnh mảng thì tập khí, phiền não sẽ chiếm thượng phong, sẽ dẫn dắt chúng ta.

Trong tu hành, chúng ta phải chuyên, nếu chúng ta không chuyên thì chúng ta không thể tiến bộ. Chúng ta thường trong thời gian tụng Kinh thì niệm Phật, trong giờ niệm Phật thì lạy Phật, trong giờ làm việc thì chúng ta niệm Phật, đây đều là chúng ta chệnh mảng. Chúng ta phải rõ ràng giờ nào việc đó. Chúng ta làm như vậy là vì tập khí, phiền não của chúng ta đang *“lánh nạng, tìm nhẹ”*. Khi chúng ta học 1200 chuyên đề, Hòa Thượng nói: **“Nhất tâm là giờ làm việc thì chúng ta nhất tâm làm việc, giờ niệm Phật thì chúng ta nhất tâm niệm Phật”**. Chúng ta phải giờ nào việc đó, có thời khoá biểu cụ thể. Khi mới bắt đầu lễ Phật, chúng ta lễ 100 lần, dần dần chúng ta nâng lên thành 150 lễ, 200 lễ. Nếu hôm nay chúng ta lễ 500 lần, sau đó giảm còn 300 lễ, 100 lễ, sau đó lại quay lại 500 lễ thì chúng ta đã không thể điều phục được tập khí.

Tôi đã giao kết với mình, nếu tôi thức dậy trước 3 giờ sáng thì tôi được nằm tiếp, nếu tôi thức dậy sau 3 giờ sáng thì tôi nhất định phải ngồi dậy. Đối với tập khí phiền não của mình, chúng ta phải có sự cương quyết đối trị. Có những người tu hành cả một đời nhưng họ vẫn luôn ở trong trạng thái hôn trầm, tâm tán loạn. Tổ Sư Đại Đức nói: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mồm dạt họng cũng uổng công”**. Chúng ta dùng tâm *“tự tư tự lợi”*, tâm chìm đắm trong *“danh vọng lợi dưỡng”*, *“tham, sân, si, mạn”* niệm Phật thì chúng ta niệm Phật cả đời cũng không có kết quả!

Mấy chục năm nay, tôi chỉ học theo Hòa Thượng Tịnh Không nhưng tôi vẫn làm được rất nhiều việc. Trước đây, tôi chuyên dịch đĩa Hòa Thượng giảng, sau đó, tôi đi giảng, rồi sau đó, tôi đi làm giáo dục, tổ chức lễ tri ân, trồng rau, làm đậu, tôi sẽ tiếp tục làm thêm những việc khác. Hòa Thượng dạy chúng ta bố thí, bố thí là tận tâm tận lực hy sinh vì xã hội, vì chúng sanh phục vụ. Chúng ta mở được tâm thì chúng ta sẽ có rất

nhieu việc để làm. Chúng ta làm việc vì chúng sanh thì năng lực của tự tánh sẽ được khai mở, chúng ta sẽ tự biết những việc cần làm mà không cần người khác dạy.

Hòa Thượng dạy, chúng ta tận tâm tận lực phục vụ chúng sanh nhưng chúng ta cũng phải nắm chắc được việc vãng sanh của mình. Chúng ta tích cực làm việc vì chúng sanh đến một giai đoạn nào đó thì chúng ta nên lui lại học tập. Sau một thời gian, tôi đã lui về dành thời gian học tập “1200 chuyên đề”, “Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục”, “Phật Pháp Vấn Đáp”, dành thời gian để tu phước, niệm Phật. Nhiều người không làm việc chỉ niệm Phật, nhưng họ niệm Phật với tâm “tự tư tự lợi”, “tham, sân, si, mạn”. Đỉnh cao nhất của Tâm Bồ Đề là chúng ta một lòng niệm Phật, một lòng cầu sinh Cực Lạc. Người tận tâm hy sinh phụng hiến, làm mọi việc với tinh thần “việc tốt cần làm, không công công đức” thì sẽ có phước báu, nếu họ chưa thể vãng sanh thì cũng sẽ có người trợ lực, giúp họ vãng sanh hay nếu họ chưa thể vãng sanh thì họ cũng sinh về cõi lành, vẫn còn cơ duyên gặp được Phật pháp.

Hơn mười năm trước, tôi nói với mọi người, người có tâm làm việc lợi ích chúng sanh, nếu đọa xuống Địa ngục thì Diêm vương cũng dành cho họ căn phòng có máy lạnh; Nếu người nào chỉ nghĩ cho riêng mình, ích kỷ thì Diêm Vương dành cho họ căn phòng không có toilet. Người xưa nói: “Đức trọng Quý thần Kinh”. Người làm việc lợi ích chúng sanh bằng tâm chân thành thì Quý thần cũng khiếp sợ. Người chỉ biết đến bản thân thì Quý thần không ưa thích họ. Gần đây, có một số vong nhập lên, khi nghe đến tên một người thì vong nói, người đó có tòa tháp to nên họ rất kính sợ. “Người có tòa tháp to” là chỉ những người ngày ngày làm việc lợi ích chúng sanh. Chúng ta phải nỗ lực làm theo lời Hòa Thượng dạy, tận tâm tận lực, xả mình vì người, hy sinh phụng hiến.

Bà Hứa Triết sinh ra trong một gia đình nghèo khổ, bà từng kể, một hôm khi nhà Bà chuẩn bị ăn cơm thì có một người đến xin ăn, Mẹ của bà hỏi người ăn xin là đã mấy ngày họ không được ăn. Người ăn xin nói, đã ba ngày họ chưa được ăn. Mẹ của bà nói: “Hôm qua, chúng ta đã ăn cơm rồi nên bữa cơm này chúng ta sẽ nhường cơm cho người ăn xin”. Bà nhìn thấy việc làm của Mẹ mình nên Bà học theo, cả cuộc đời Bà hy sinh phụng hiến vì mọi người. Bà không có chồng, con, Bà không nghĩ đến bản thân mình nhưng cuộc sống của Bà không thiếu thứ gì, rất nhiều người chăm sóc Bà chu đáo. Bà được coi là quốc bảo của Singapore, Bà dạy những người xung quanh, khi Bà mất không thông báo với ai để mọi người không phải mua tràng hoa, tốn giấy mực. Những người xung quanh bà lo tang sự một cách chu đáo, một tháng sau họ mới thông báo cho mọi người.

Hòa Thượng từng nói: “**Trong vòm trời này nhân quả không sót lọt một mảy trần**”. Chúng ta làm thiện hay làm ác, dù những việc đó nhỏ như hạt bụi thì nhân quả cũng sẽ không sót lọt. Đạo lý này chúng ta nghe, chúng ta tưởng rằng mình đã hiểu nhưng chúng ta không làm thì cũng giống như chúng ta chưa hiểu. Ông Bà chúng ta

cũng dạy: “*Người ăn thì còn, con ăn thì mất*”. Chúng ta để lại tài sản cho con, con của chúng ta cũng không trân trọng và coi đó là bồn phận, nghĩa vụ của Cha Mẹ. Người xưa nói: “*Con là nợ, vợ là oan gia, cửa nhà là nghiệp báo*”.

Phật dạy chúng ta: “***Bình đẳng đối đãi với tất cả chúng sanh***”. Chúng ta phải bình đẳng đối đãi với tất cả mọi người, con của chúng ta hay con của mọi người đều như nhau. Tất cả mọi người trên thế gian đều là thân bằng quyến thuộc với chúng ta. Khi mọi người nhận được quà do tôi tặng, họ thường nói, vì sao tôi tặng cho họ nhiều quà như vậy. Tôi nói, nếu tôi gặp người khác tôi cũng tặng quà y như vậy.

Hôm qua, tôi đi bấm huyệt, nhân dịp sinh nhật một người ở đó, tôi đặt tặng mọi người 30 ly kem. Tôi cũng thường tặng rau sạch cho mọi người, tôi nói, tôi có duyên gặp ai thì tôi sẽ tặng quà, nếu không gặp họ thì tôi cũng tặng cho những người khác. Con gái tôi mới sinh nhưng tôi cũng chưa về thăm cháu ngoại. Khi mọi người hỏi về việc cúng đầy tháng như thế nào, tôi nói chỉ cần cúng bằng 3 chén chè, 3 gói xôi, 3 đĩa trái cây là được. Chúng ta phải tập việc bình đẳng đối đãi với mọi người dần dần, nếu không chúng ta sẽ không thể thoát khỏi luân hồi.

Phật dạy chúng ta “***Tứ y pháp***”, trong đó nói: “***Y trí bất y thức***”, Chúng ta y theo trí tuệ, không y theo tình cảm. Chúng ta đều “*cảm tình làm việc*”, nên chúng ta bị ràng buộc, khổ đau, đọa lạc. Chúng ta đọa lạc thì con cái, vợ chồng của chúng ta cũng không đi theo chúng ta, chúng ta sẽ chỉ đi một mình, chúng ta nên thận trọng.

Hôm trước, có người Mẹ nói với tôi, cô nuôi dạy người con gái rất cực khổ, gần đây, khi người con gái bị ốm, người chồng của cô mới chăm sóc cho cô một chút thì cô đã sợ người chồng mệt, cô đã nói người chồng nên về nghỉ để Mẹ ở lại chăm sóc cô. Cô con gái đó không nghĩ rằng Mẹ đã già, đã mệt, Mẹ nên về nghỉ. Chúng ta phiền não là chúng ta đã động tâm, nếu ngay lúc đó chúng ta phải ra đi thì chúng ta sẽ phải đi về tam đồ.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, một ngày con niệm 100 vạn đến 240 vạn câu Phật hiệu như vậy có đúng pháp không?*”.

Hòa Thượng từng nói: “***Cư sĩ Lý Mộc Nguyên một ngày bận rộn vì chúng sanh từ sáng sớm đến tối, ông không có thời gian ăn cơm, không có thời gian nghỉ ngơi, người như vậy, một ngày niệm một vài tiếng Phật hiệu là được***”. Điều quan trọng là chúng ta phải niệm Phật với tâm chân thành, thanh tịnh, từ bi.

Hòa Thượng nói: “***Tất cả đều như pháp. Một ngày có thể niệm được 10 vạn danh hiệu Phật là vô cùng tốt, nếu như không thể thì một ngày niệm một vạn hay ba vạn đều có thể, điều then chốt là mỗi ngày, chúng ta đều niệm Phật không gián đoạn***”.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta niệm hai vạn câu Phật hiệu, sau đó chúng ta lại so sánh với người khác thì đây là tâm cạnh sai lầm. Chúng ta phải dùng tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng tịnh niệm nối nhau***”. Rất nhiều người dùng tâm cạnh tranh

khi niệm Phật, họ luôn muốn mình niệm Phật được nhiều hơn người khác. Có người khi sơ phát tâm thì niệm rất nhiều nhưng sau đó thì càng ngày càng niệm ít.

Hòa Thượng nói: **“Tôi đã từng dạy người bạn rợn tu học pháp Mười Niệm, một ngày chúng ta niệm chín lần, mỗi lần là một phút”**. Phương pháp này dạy chúng ta niệm Phật khi chúng ta vừa thức dậy, trước khi ăn cơm, trước và sau giờ làm buổi sáng, trước và sau giờ làm buổi chiều) và trước khi đi ngủ.

Hòa Thượng nói: **“Một ngày niệm chín lần, mỗi lần niệm thì chắp tay niệm một hơi mười câu “A Di Đà Phật”, mười câu tiếp nối không gián đoạn. Thời gian tuy ngắn nhưng chúng ta niệm không lần nào thiếu thì nhất định sẽ có hiệu quả”**. Chúng ta niệm một hơi mười câu **“A Di Đà Phật”** thì vọng tưởng sẽ không thể xen vào. Tôi thường không nhớ niệm Phật vào trước giờ nghỉ trưa hay khi bắt đầu giờ làm việc. Chín lần niệm Phật này là thời khóa cố định, mỗi ngày, chúng ta có thể niệm 30 lần, 50 lần cũng được. Điều quan trọng nhất là chúng ta không quên niệm thời khóa chín lần này.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, người tu Tịnh Độ thì có thể đại bái hay không?”**. “Đại bái” là nằm dài xuống đất để lạy.

Hòa Thượng nói: **“Có thể! Đây là chúng ta dùng tâm chân thành, cung kính lễ “A Di Đà Phật”, đồng thời cũng là một loại vận động đối với thân thể. Người tuổi tác cao không thích hợp với việc này, chúng ta cần làm những việc phù hợp với cơ địa”**. Trước đây, tôi thường lạy rất chậm, bây giờ tôi đã lớn tuổi, tôi cảm thấy, khi tôi lạy Phật chậm thì cơ thể tôi không thể giải tỏa những chỗ tắc, tôi cảm thấy rất mệt nên hiện tại, tôi lạy nhanh hơn.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, người niệm Phật có thể đốt liêu trên bả vai hay không?”**. “Đốt liêu” là đốt cây nhang trên vai, ý nghĩa là nhắc nhở chúng ta, xả bỏ thân mình, phục vụ chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Có thể, nhưng chúng ta phải biết được ý nghĩa của đốt liêu là để biểu thị tâm thành kính để dâng cúng Phật. Trên Kinh dạy chúng ta, ý nghĩa của việc đốt ngón tay là đốt cháy chính mình, để soi sáng cho người khác. Ý nghĩa chân thật của việc đốt liêu là ở trước mặt Phật, chúng ta phát nguyện xả bỏ chính mình vì người khác phục vụ. Chúng ta làm được như vậy mới là chúng ta chân thật cúng dường”**. Thân này vô cùng quý giá, có người đốt một phần cơ thể để tỏ lòng thành kính với Phật. Việc đốt liêu thứ nhất là để biểu thị tâm chân thành với Phật, thứ hai nhắc nhở mình xả bỏ thân vì chúng sanh phục vụ.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta không biết ý nghĩa này mà chúng ta đốt thân thì việc đó cũng không có ý nghĩa gì. Chúng ta đốt một đầu là để chúng ta thường xem thấy để nhắc nhở chính mình tận tâm tận lực hy sinh phụng hiến phục vụ chúng sanh, tuyệt đối không tự tư tự lợi, tất cả vì chúng sanh, vì chánh pháp”**. Một số người thọ Bồ Tát Giới thường đốt những chấm trên tay. Trước đây, có người mắc bệnh không

thể chữa nên họ ra cầu nhảy xuống để tự tử, họ rất đáng thương. Nếu họ biết mình không thể sống lâu, họ tận tâm tận lực dùng thời gian còn lại của sinh mạng vì người thì cuộc đời của họ sẽ có ý nghĩa!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!